

ל מ ע ל ה : החובש לומד לבצע ניתוח-חירום בתנאי-שדה
מ ש מ א ל : מומחי חבלה מכינים פיצוץ של פטי רכבת

במשימות מגוונות למדי והמסוגלים לעמוד בתנאים קשים של מאמץ פיסי וחוסר נוחיות (דבר, שקשה לומר על יחידות אחרות בצבא ארה"ב).

אף שדרכם של כוחות אלה בויאטנאם רצופה לא רק הצלחות אלא גם כשלונות רבים, הרי על רמתם ניתן יהיה לעמוד רק לאחר תקופה ארוכה, מאחר ומטבעה של מלחמת-גרילה ששורשיה עמוקים והיא נמשכת זמן רב. מכל מקום, ניתן לשער כי ערכם העיקרי של ה"כוחות-המיוחדים" לכוחות-הי"בשה של ארה"ב הוא בעצם קיומם. כוחות מעולים, המתנסים יום-יום בלחימה במקומות שונים בעולם, יכשירו ממילא סגל של מפקדים וחיילים שיקבעו בעתיד לא-במעט את אמות-המידה לאימון וללחימה, שהם כה חשובים לכל צבא — והעלולים להתערער בצבא הנתון זמן רב בחוסר מעש.

לבקרים, ואף לציד-מלחמה חדיש ומיוחד. אחד מאמצעי המלחמה החדשים, המופעל בהקף רב ובשיטות מהפכניות למדי על-ידי הכוחות-המיוחדים הפועלים בויאטנאם הוא ההליקופטר. השיטות המבצעיות שפותחו בשדה-הקרב על-ידי הכוחות-המיוחדים הופכות בהדרגה לנחלתם של כוחות-הי"בשה כולם; ומספרי ההליקופטרים שנקבעו בתקני העוצבות הסדירות בצבא זה הוכפלו, ואף שולשו, מאז התחילו מבצעים אלה.

התיאוריה המונחת ביסודם של הכוחות-המיוחדים נראית אמנם תמימה למדי (רעיון הצות-הבסיסי, שיארגן סביבו אלפי לוחמי-גרילה); אך לשנות תיאוריה ניתן במשיכת-קולמוס אחת. לעומת זאת, להקים כוחות מאומנים ומצוידים, מוכנים לשאת במשימות מבצעיות קשות — לכך דרושות שנים רבות. מכאן, שחשיבותם של הכוחות-המיוחדים היא פחות בתפיסה שהדריכה את מניחיה-היסוד לארגונם, מאשר בעובדה שלרשות ארה"ב עומדים היום אלפי לוחמים בעלי רמת אימון וכושר-גופני מעולים, לוחמים אשר אופי הכשרתם מאפשר להם לשאת

בעולם החמוש

בור הפיקוד-האסטרטגי של צרפת

טילים ושל 15 דקות — במקרה של התקפת-מפציצים. מפציצי "מיראז" הפזורים בשלשות במרחבי צרפת, יוכלו להמריא דקות ספורות לאחר האתרעה. לכל אחד תהיה תכנית-טיסה, השמורה עמו מראש, ושיעד אויב מסומן בה כמטרה; עיקרי היעדים יהיו ערים. משימריאו מפציצי-הסילון, תהיה לנשיא שהות-מה להחליט החלטתו — להתקוף או לאו. בקר הפיקוד-האסטרטגי שב"בור" יוכל לפעול רק לאחר קבלו, בקוד סודי, את האות "פעל", מאת הנשיא.

הראשונים שב-50 מפציצי-ה"מיראז" שבתכנית כבר נכנסו לשירות. סבורים כי הכוח כולו יוקם במשך שנה זו. לסוף 1965 מצפים לדברי הודעות ממקורות רשמיים ל"שכלול נוסף" בטיב הכוח — בין שכונת הדבר להגברת חימושו בין שהוא מתיחס ליכולת מטוסיו או לפיתוחם של אמצעי-שיגור נוספים.

כ-20 ק"מ צפונית לפריז נפתחה לפני 100 שנה מחצבת-גבס. לפני 20 שנה שוכנו בה טילי V-2 של הגרמנים, שאיימו על לונדון. כיום מתקנים במחצבה זו את מרכזי-העצבים לכוח-המהלומה הגרעיני העתיד של צרפת. ה"בור" (כינויו הבלתי-רשמי של מקום זה) יכיל מחילות תת-קרקעיות רבות; ישכנו בו המתקנים והאנשים של שירותי הגילוי, הזיהוי וההכונה של פיקוד-האוויר האסטרטגי, ושל המרכז-המבצעי הצרפתי להגנה-האווירית. על מפעלי מערכות האלקטרוניקה והתקשורת שב"בור" יוטלו שני תפקידים: לגלות ולהות כל כוח-התקפה ולהנחות כשיוחלט על מהלומת-נגד, את מפציצי "מיראז-4" הצרפתיים, נושאי החימוש הגרעיני. ברם, ההחלטה הגורלית להנחית מהלומה אטומית — לא תתקבל ב"בור". סמכות לפקודה כזו שמורה אך ורק לנשיאה של צרפת. סבורים כי מערכות-האתרעה יאפשרו לצרפת שהות של 5 דקות במקרה של התקפת-

לטיפוח שטחיות ובזבז. בכל שלב ושלב עלינו לחזור ולשנן: כל כדור וכל פגז חייבים לפגוע במטרה.

מובן שיש לקבוע כי אין לגשת לביצוע תרגילי-אש עם יחידות, לפני שמגיעים להשגים נאותים בשדה-המטוחים. כאשר מדובר ביחידות מילואים, רצוי להתחיל כל סדרת-אימון במטוחי נשק ובאם הרמה אשר הושגה הנה ירודה, לא להתחיל באימון מתקדם לפני שתשופר רמת הקליעה. אם גם לאחר ההכנות והאימון המוקדם אין מגיעים בתרגילי האש לרמת קליעה מינימלית — רצוי לחזור שוב לשדה-המטוחים ולודא כי יסודות היריה ברורים לכל מפעילי הנשק, וללמדם שנית כיצד להפעיל נשקם ביעילות. רק בדרך זו נוכל לשפר את רמת הקליעה של הרובאי והתותחן.

בגמר תרגילי-אש יש לבדוק את מספר הפגיעות במטרות שהושגו — ולהתחיל את הסיכום ב"מאזן" קצר. למשל: "חיי-לים בתרגיל זה ירו 40 פגזים והושגו 10 פגיעות. רמה זו אינה מספקת". עם זאת, יש לציין את הצות או את קבוצת החיילים אשר השיגו את מכסימום הפגיעות; אך יש גם לנזוף באלה אשר לא הצליחו לפגוע במטרות.

✱

רק פעולה שיטתית, המתחילה בחישוב של טוחים וגודל המטרות, בארגון היעדים ובהסבר לחייל וליחידה והנמשכת על-ידי פיקוח בשעת האימונים — תשפר את רמת היריה של הרובאי, המקלען והתותחן. כל חייל המפעיל כלי-נשק "מקובל" חייב לדעת:

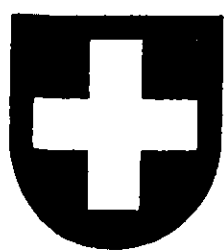
טנק האויב לא יעצור אלא לאחר שייפגע פגיעה ישי-רה; הבונקר או העמדה המבוצרת לא יתמוטטו אלא כתוצאה מפגיעה ישירה; חיילי האויב לא יפסיקו פעולתם אלא אם נפגעו פגיעה ישירה בגופם. בידנו כלי-נשק המסוגלים להשמיד את האויב או לשתקו. הנשכיל להפעילם כראוי?

הכפרים באיזור הג'ונגלים שבין הודו לבורמה חי ראש כפר בודיסטי; וידוע שמקצוע היריה אינו דוקא הדבר המאפיין דת זו. אך בתוקף תפקידו כראש-כפר באיזור יערות וחיות-טרף הפקידו השלטונות הבריטיים בידו רובה להגנה מפני חיות מסוכנות. שמו של ראש-כפר זה יצא לתהילה בכל האיזור כאדם אשר מעולם לא החטיא את המטרה. כל כפר אשר סבל מאימת חיה טורפת, היה מזמין את ראש-הכפר הזה — והלז היה מופיע ומחסל את החיה הטורפת. המספר נפגש עם ראש-כפר זה, ובשעת שיחה שאלו: "אדוני, כיצד אתה מסביר את העובדה כי בכל פעם בה הנך נקרא לחסל חיה טורפת, מצליח אתה לבצע זאת בכדור הראשון?" ענה ראש-הכפר: "את תהליך הריגת החיה הנני מתחיל זמן רב לפני שאני לוחץ על ההדק — וזאת בשעה שמגיעה אלי הידיעה, או הבקשה, לצאת לחסל את החיה הטורפת. הריני מתחיל כבר אז להכין את לבי לאותו רגע בו נפגש. וברגע בו אני מרים את כלי-הנשק אל מול המטרה — אין כל ספק בלבי כי אני מסוגל להחטיא; ולמעשה, אין כלי-הנשק אלא מוציא-לפועל של הפעולה אשר הושלמה זה-מכבר במוחי וברוחי".

סיפור קצר זה מדגים את חשיבותה של הכוננות הנפשית של החייל. עליו להחליט מראש, ובמלוא התוקף: האם הוא יורה כדי לפגוע במטרות — או כדי "לכסות שטח".

בשעת ביצועו של תרגילי-אש — חייבים המפקדים לצפות את האש ולבקרה ולהקפיד על מתן אש מדויקת. אם האש אינה יעילה, רצוי להקפיד את התרגיל — ולחזור על המהלכים מחדש. והנה דוגמה: כוח-מחפה פתח באש על יעד, ואין כל פגיעות במטרות. במקרה זה יש לעצור את הכוח-המתמרן ולהודיע לו כי אינו יכול להתקדם, שכן נתון הוא (לפי מצב זה של אש-החיפוי) לאש יעילה של האויב, ויוכל להתקדם רק לאחר שיפעילו המחפים אש יעילה על האויב. החלטות כגון אלו — אין כל ספק שיעוררו ביחידות המתאמנות את המחשבה על החשיבות שיש ליחס לאש מדויקת. כל מקרה של חוסר תשומת-לב לבקרת-אש — כמוהו כתרומה ישירה

בצולם החצוץ

דמות כוח-האדם בצבא שביצריה

במקרה של גיוס אין הרכב הצבאי שברשות הכוחות השביצריים מספיק לצרכי הגייסות. נהוג עליכן רישום כלי-תובלה אזרחיים מתאימים, לצורך גיוסם בעתות-חירום. ב-1963 נבחנו על-ידי מפקחי הצבא 23,000 כלי-רכב, שהועדו לגיוס כזה בבוא שעת-חירום. יצוין, כי מוסדות-השלטון נוקטים באמצעים המעמידים את כלי-התובלה במדינה על מספר מוגבל של הגמים.

חלוקת הטייונים לפי מקצועות ב-1963 היתה: סטודנטים, מורים, בעלי תואר-אקדמאי-ראשון — 11.1 אחוז; פקידים, סוחרים, עובדי-דואר ורכבות — 12.9 אחוז; פועלים ואומנים — 57 אחוז; חקלאים — 8 אחוז; שונים — 11 אחוז. לא נכללו בזה הנשים שהתנדבו ליחידות-הנשים. 3980 טיונים שביצריים, שהועדו לשמש כנהגי משאיות, נבחנו מבחנים פסיכוטכניים. כתוצאה, נפסלו 498 — דהיינו, 12.6 אחוז.